

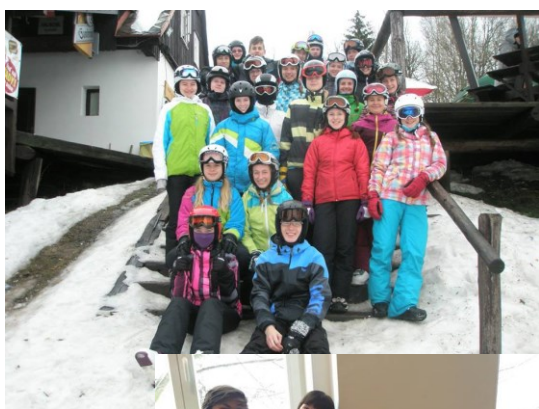
Herolt

Školní časopis Gymnázia Turnov

č. 1, 2015/2016

Cena: 5 Kč

- První dojmy nových studentů gymnázia
- Dění kolem školního parlamentu
- Z vlastní tvorby studentů
- Anketa o nejlepší hlášku

Úvodem

Milí studenti,
držíte v rukou první výtisk obnoveného školního časopisu. Vznikl díky nadšení několika jedinců, kteří věří, že se jejich řady postupně rozrostou. V současnosti neexistuje žádná redakční rada a jednotlivé rubriky mají spíše nahodilý charakter, což však chceme do budoucna změnit. Jak jistě víte, proběhla na naší škole celá řada sportovních, vědomostních i dovednostních soutěží, máme za sebou maturitní plesy. Ohlasy na ně však v časopise chybí, nenašel se nikdo, kdo by tyto události přiblížil.

Jsme si vědomi, že čtvrtletník, který máte před sebou, má své rezervy. Víme, jaký by mohl být, a rádi bychom toho co nejdříve dosáhli. To však nepůjde bez Vaší pomoci. 😊

Školní časopisy se samozřejmě mohou dnes, v době internetu, jevit jako jistý přežitek. Věřte však, že spolupráce na tvorbě školního periodika se může stát dobrou přípravou ke studiu na vysoké škole a může Vám být v životě užitečná. Když pak několik let po maturitě objevíte texty, které jste kdysi napsali, vybaví se Vám vzpomínka na gymnaziální léta o to intenzivněji.

Pokud se budete chtít jakkoli zapojit do týmu autorů či spolupracovníků časopisu, budeme moc rádi.

Za autory příspěvků Lenka Procházková, učitelka dějepisu

Ze života naší školy: První dojmy studentů

Jakmile jsem 1. září vstoupila do gymnázia, řekla jsem si: „Tak tohle je moje nová škola, tak sem budu chodit dalších osm let.“ Spolužáci jsou super. Po čtyřech měsících jsem zcela spokojena. Jídelnu hodnotím průměrně. Něco je výborné, něco trochu slabší. Avšak kuchařky jsou tu milé a usměvavé, to se mi líbí. Ze základní školy jsem zvyklá na dvě tělocvičny. Jednu velkou a jednu malou. Přestože tělocvična na gymnáziu je menší a jen jedna, tělocvik je v ní úžasný. Je to super škola a moc se mi líbí.

Andrea Fotrová, 1.A

Na gymnáziu se mi zatím docela líbí, protože jsem si našel nové kamarády a učení je tu lehčí, než jsem předpokládal. Profesoři a profesorky jsou milí a hodní. Jídelna je tu taky moc pěkná a dobře tam vaří. Akorát přístup ke skříňkám je trochu komplikovaný, přes ostatní žáky. Jinak je tu fajn.

Martin Pařík, 1.A

Na gympl jsem chtěla strašně moc. A ne bezdůvodně. Strašně se mi tady líbí. Trochu se stydím před staršími, ale snad se to nějak vsákne. Oproti základce je to velká změna, protože učitele tady mám mnohem radši než na základce, protože nejsou věčně naštvaní kvůli tomu, že nedáváme pozor a nudíme se. Naopak, učitelé jsou velmi milí a výuka mě baví. Nejradši mám biologii, ale moc mě nebaví zeměpis. V jídelně vaří dobře, nemám si na co stěžovat. Trochu mi vadí, že mám skříňku hned naproti dveřím a každý do mě naráží. Líbí se mi, že je tady bufet, a když nám to rodiče povolí, je tady i Wi-Fi. Celkově to tu hodnotím velmi kladně.

Anna Pomrhoncová, 1.A

V prvních čtyřech dnech začátku školního roku jsem jistojistě věděla, že miluji školní jídelnu! Vaří tu snad lépe než u mojí babičky! Vaří tu chutně a zdravě zároveň. Sojové maso, zeleninové saláty... Kuchařky jsou vždy usměvavé a milé!

Stejně tak obsluha u bufetu. Učitelé se k nám chovají vstřícně a vždy nám vše vysvětlí, abychom to lépe pochopili. Nejlepší však je, že jako třída jsme perfektní kolektiv, všichni se se všemi baví.

Arnoštka Veselá, 1.A

První měsíc jsem měla co dělat, abych si zvykla na změnu školy. Ale po tomto měsíci jsem si zvykla a začalo mě bavit chodit do školy. Máme lepší kolektiv než na ZŠ a nikdo se tu nepovyšuje nad ostatní.

Profesoři jsou velice hodní a napomenou nás jen, když si to zasloužíme. Ve školní jídelně dělají velice chutná jídla. Mým nejoblíbenějším předmětem se stal dějepis.

Tereza Kolomazníková, 1.A

V prvních dnech začátku školního roku jsem se rozkoukávala a seznamovala se školou i novými spolužáky. Také obědy jsou tady lepší než na ZŠ! Je tady sice méně času a rychlejší tempo než na základní škole, ale na to jsem se těšila. Učitelé jsou zatím hodní. Také se mi velice líbí školní bufet, kde si můžeme koupit třeba pití nebo svačinu. S touto školou jsem velice spokojena.

Pavla Veselá, 1.A

Mé dojmy z nové školy jsou dobré. Jsem rád, že jsem poznal nové lidi. Přístup učitelů k nám je úplně jiný než na základní škole. Strava je nadále lepší. Jediné, na co si nemůžu zvyknout, je jiný způsob učení a těžší látka. Se školou jsem spokojený.

David Šabaka, 1.A

První měsíc byl pro mě nejhorší, protože jsem měla samé špatné známky. Vyhovuje mi, že se tady dá vybrat ze dvou jídel a jsou tu hodné kuchařky. Dále jsou tu samí hodní učitelé, kteří nás výborně učí. Také mě velice zaujalo vybavení! I tělocvična je *doce la* velká. Kolektiv v naší třídě je též velice dobrý. Jediné, co mi na této škole vadí, je lítání ze třídy do třídy. Moc se mi to tu líbí. Doufám, že se tu bude dalším primánům líbit jako mně.

Nela Rulcová, 1.A

Hned ten den, co jsem zjistila, že jsem se dostala na gymnázium, jsem byla radostí bez sebe. Moc jsem se těšila, ale byla jsem také nervózní. A to hlavně proto, že to byl přestup na jinou školu. Nakonec první den ve škole dopadl dobře, protože tam mám svoji ségru v kvatě a díky ní jsem se lépe zorientovala. První měsíc jsem se se svým prospěchem moc nespokojila a moc se mi nedařilo, jelikož na základní škole nás toho tolik nenaučili. Ale později na této škole díky skvělým učitelům mi všechno připadá zase normální. Moc se mi líbí bufet a jídelna. Moc mi to v jídelně chutná a vaří tady snad nejlíp. Taky jsem spokojená s kolektivem. Velmi rychle jsme se seznámili a všichni spolu kamarádíme. I když vím, že samé jedničky už mít nejspíš nebudu, tak mi to vůbec nevadí, protože lepší mít špatné známky a něco umět, než mít samé jedničky a nic neumět. A přesně tak je tomu na této škole.

Lucie Zárybnická, 1.A

Na této škole to bylo ze začátku velmi těžké, Nebyla jsem zvyklá se tolik učit. Oproti základní škole je to velký nezvyk. Velmi moc mi tady chutná. A líbí se mi, že v tělesné výchově je i plavání. Všichni učitelé umí dobře naučit. Na základce nám to řekli, ale doučit jsme se to museli doma. Na této škole se mi hrozně líbí. I kolektiv je tu mnohem lepší.

Julie Zárybnická, 1.A

První měsíc jsme vlastně byli jen loutky, které poslouchaly. Časem jsme se trošku „otrkali“ a začali jsme se *trošku* měnit. Gympl je samozřejmě něco jiného než ZŠ v Koberově, kam jsem chodila, nicméně naše třída je skvělá parta. Obědy také nejsou špatné. S výukou jsem víceméně spokojená, až dokud nás učitelé nezavalí hordou učení a úkolů. Jen mě trochu štve, proč prima všem vadí. Stačí jen, když se zastavíme u sloupu a čekáme na pana profesora, a už nás ostatní třídy chtějí ukamenovat za to, že blokujeme. Jinak jsem spokojená a moc ráda za to, že tu vlastně jsem.

Verča Slámová, 1.A

Na škole to ze začátku bylo velice obtížné. Spousta učení, málo času, nový kolektiv a noví učitelé. Oproti základní škole je to veliký rozdíl. Všichni tu mají naspěch a všichni někam pospíchají. V jídelně vaří skvěle. Tedy, oproti mojí základce, kde jsme měli průhledné brambory, je to mňamka. Na škole jsem si již zvykla a doufám, že to tak bude dál.

Andrea Pacíková, 1. A

Připravily Míša Korpasová a Verča Slámová, 1. A

Předpokládala jsem, že přechod ze základní na střední školu nebude snadný. Zvláště při studiu všeobecného oboru. A opravdu to byl dost náročný půlrok, ale nyní už napjatě očekávám své vůbec první vysvědčení na Gytu.

Náročnost zdejší výuky velmi pozměnila moje vnímání známek. Nikdy bych nevěřila, jak upřímnou radost budu mít z dvojky. A ještě k tomu mám pocit, že jsem do toho dala vážně úplně všechno. Moje poctivá příprava do školy se bohužel projevuje obrovskou únavou. Jen díky automatu na kávu jsem schopná stavy nevyspalosti přežít. Ani po půl roce jsem si stále nezvykla na naprosto příšerné ranní vstávání na autobus. Volného času mám taky míň než dřív, ale s tím jsem počítala.

A teď něco optimistického. Poznala jsem mnoho nových lidí, jak spolužáků, tak učitelů, z jejichž způsobu výuky jsem někdy byla docela udivená, ale myslím, že jsem si už zvykla.

Asi nejzajímavější, je jaké množství informací, faktů, dat, vzorců a pravidel se jim do mě podařilo za pouhý půlrok školní docházky „nacpat“. Jestli budou tímto tempem pokračovat, chci vidět, jak neuvěřitelně inteligentní budu za dalších tři a půl roku.

Tereza Křečková, 1.C

Ze života naší školy: Školní anketa

V měsíci únoru a březnu se v naší škole uskutečnila anketa, kterou organizačně zaštili Jan Ježek a Ondřej Coufal z 1.A. Tématem byly hlášky vyučujících. Z celkového počtu 50 hlasů bylo sestaveno pořadí. Jak ovšem vyplývá z počtu níže uvedených hlasů, byly výsledky těsné.

A jaké byly další zajímavé hlášky profesorů? To se dozvíte příště!

Lenka Procházková

Výsledky ankety:

1. prof. Kafka – 7 hlasů
2. prof. Ferenc – 6 hlasů
3. prof. Fišer – 4 hlasy

Nejpovedenější hlášky:

- žák: „Pane učiteli, omlouvám se, ale mně nejelo kolo.“
- prof. Kafka: „To musíš šlapat!“

- prof. Kafka: „Je tunel a jen jedna lampička. Tunelem poběží čtyři lidé. Označíme si je A, B, C, H. A jako atlet, ten proběhne tunelem za jednu minutu. B je běžný občan, ten proběhne za 2 minuty a C jako...“
- žákyně: „Cikán!“
- „To jsem neměl na mysli... Proběhne za 5 minut. To myslíš, že by cestou sbíral nějaké železo?“

- prof. Ferenc: „Jestli to nechcete poslouchat, tak si můžete přemýšlet o nesmrtelnosti chrousta. Mně je to buřt, ale buďte zticha.“

- prof. Ferenc: „To, že někdo umřel, neznamena, že je mrtvej.“

- prof. Fišer (vybírání studenty na závody): „Je tu nějaký dobrý běhoun nebo běhna?“

Ze života naší školy: Fotokoutek

Na této stránce naleznete nejrůznější fotografie ze života studentů.

Ze života naší školy: Školní parlament

Dlouho jsme váhali, zda tento článek vůbec psát. Ne z obav nad jeho obsahem. Nýbrž z obav nad reakcemi, které možná vzbudí. Nakonec jsme se ale rozhodli, že existence tohoto textu je více než na místě. Totiž, mít školní parlament je velká výsada, kterou nedisponuje hned tak nějaká škola. Výsada, o které je ale třeba mluvit a vnímat ji, aby nedošlo k tomu, co se právě z oné výsady stalo tady. Parlament jde prakticky od doby, co pamatujeme, tedy od roku 2013, od nikud nikam. Ne že by nebyly návrhy. Nebo témata, o kterých by se dalo diskutovat, to rozhodně ne, a vymlouvat se na to by bylo nemístné. Spíš máme tak trochu pocit, že cokoliv, o čem se v parlamentu hovoří, zůstane zabouchnuté uvnitř sborovny, kde se parlament zřídka kdy schází. Někde se neustále opakuje tatáž chyba. Obyčejný „smrtelník“ do této problematiky nevidí a my jsme jedni z nich. My nevíme, co je kamenem úrazu, na co už po dobu tří let a možná i déle naráží další a další předsedové. Tento článek by neměl působit jako útok, spíše si klade za cíl upozornit na nedostatky, které sice všichni vidí, ale nechtějí vidět. Nedávno byla naše škola v jednom z místních periodik označena za jednu z nejprestižnějších škol v Libereckém kraji. Samotný význam existence neustále upadajícího školního parlamentu je ale i tak veliký. Nevěřím, že by nebyl zájem o to zlepšit některé nedostatky naší školy, kterých není naštěstí mnoho, ba je jich dokonce oproti jiným školám velmi málo. Byla by škoda, kdyby školní parlament na gymnáziu zanikl. Jak už jsme řekli, není třeba radikálních změn, jenom důkladné reformy, která by vrátila význam kdysi důležitému studentskému orgánu. S tím však my, „obyčejní smrtelníci“ naneštěstí sami nic nezmůžeme.

Tercie

Ze života naší školy: Školní kurzy, exkurze a soutěže očima studentů

Lyžařský výcvik 2.A

Na konci ledna se sekunda vydala na lyžařský výcvik do Pasek nad Jizerou. V sobotu jsme dojeli autobusem na místo a po cestě jsme se doklouzali k chatě. Zabydlet se nebyl problém. Hned první den byly vyzkoušeny běžky. V neděli se šikovnější parta běžkařů vydala na výlet. Pondělí odpoledne patřilo lyžování, jako zbytek kurzu. Počasí bylo příhodné a od pondělí až do soboty nám sněžilo. Lyžák jsme si užili a máme na co vzpomínat.

Vojtěch Štatsný, 2.A

Lyžařský kurz 1.C

Se školní chatou v Pasekách jsme se seznámili už na harmonizačním kurzu. Nyní byl však před námi kurz lyžařský. Nedělní ráno 14. 2. nás autobus zavezl na již zmíněnou chatu. Nejprve jsme vynosili zavazadla a lyže. Potom jsme se vydali na „krátkou“ procházku, která vedla většinou do kopce a měla bezmála deset kilometrů.

Teprve druhý den všechno začalo. Sjezdovky na nás už čekaly. K obědu jsme dostávali polévku na chatě Hermíně a večere nám vozili až do chaty.

Abych tento článek trochu zkrátila, nebudu zde vypisovat dlouhý seznam všech úrazů, které se za šest dní stihly přihodit. Stačí jen říct, že když jsme se v sobotu vraceli autobusem zpátky do Turnova, jela nás skoro polovina.

Přes všechna zranění, nedostatek sněhu a další nástrahy jsme vymysleli spoustu nových hlášek a zažili mnoho vtipných momentů. Myslím si, že náš lyžák byl opravdu nezapomenutelný.

Tereza Křečková, 1.C

Dějepisná olympiáda

Dějepisná olympiáda proběhla dne 8. 1. a zúčastnily se jí třídy tercie a kvarta v hojném počtu 15 žáků. Letošní ročník

pojednával o Lucemburských panovnících, kteří vládli v české zemi. Nám se olympiáda zdála těžká, avšak výborně ji zvládli a do okresního kola postoupili žáci z tercie – Adéla Růžičková, Vojtěch Franců a Josef Hlobil.

Adéla Kalkusová, Tereza Vašíčková, 3.A

Exkurze sekundy a tercie do České televize

Dne 22. února 2016 se třída sekunda a tercie vydaly do Prahy na Kavčí Hory v doprovodu paní učitelky Hlaváčové, Rozumové a naší knihovnice paní Švancarové.

Ráno se část výpravy sešla v 7:30 před školou a druhá část v 7:35 u nádraží na zastávce Z. Cesta byla v celku klidná a i přes menší dopravní zácpu jsme dojeli na Kavčí Hory. Hromadně jsme se přesunuli ke vstupu, ale než jsme vešli do samotného srdce ČT, vyfotili jsme společnou fotku. Ve vstupu do ČT byly sedačky, a jelikož jsme zde byli dřív, tak jsme je plně využili. Všichni jsme si došli na WC nebo jsme se šli podívat do krámků. V 10:00 nás vpustili dovnitř. Nejdříve jsme si museli dát do šatny všechny věci, jako například batohy a bundy. Pak jsme přešli do uvítací místnosti. Byly zde kostýmy, kamery a menší verze televizních novin. Nejprve nám pustily film o ČT. Potom nás rozdělili do dvou skupin a vydali jsme se na prohlídku.

Skupinka tercie se nejprve šla podívat na miniaturu všech budov ČT. Pak jsme si prohlíželi prostory, kde se natáčí hlavně pořady pro děti. Došli jsme také do nejstarší místnosti ČT a dozvěděli jsme se zde mnoho novinek. Po chvilce čekání nám ukázali natáčení pořadu Taneční hrátky s Honzou Onderem. Potom jsme se měli vystřídat se sekundou, ale tu už tam nepustili. Oni ale stihli místo toho pořad Sama doma a Kouzelnou školku. To jsme my bohužel nestihli, a tak jsme se dívali pouze na kulisy. Pak jsme procházeli různé prostory, až jsme se dostali do uvítací místnosti, kde jsme začínali. Teď jsme si však mohli zkusit kostýmy. Také jsme mohli natáčet televizní noviny. Potom nás odvedli do šatny a rozloučili se s námi. Byli jsme trochu zklamaní, že nám neukázali víc. Pomalu jsme se dostali na nástupiště, kam za chvíli přijel náš

autobus a my jsme nastoupili. Pak už jsme v poklidu dojeli zpátky do Turnova a rozprchli se do domovů.

Exkurze byla velice zajímavá, ale jak už jsem se zmiňovala, byla příliš krátká. Možná jsme byli až příliš natěšení, ale to nevadí. Aspoň jsme viděli vše v počátečním filmu a odvezli si mnoho informací.

Jana Pekařová, 3.A

Dění na Turnovsku

Večery Na Sboře

Za prvé by mě zajímalo, kolik lidí si povšimlo na několika nástěnkách či inzertních plochách po Turnově, naší školu nevyjímaje, kdy se tato akce koná. Ne, možná je to horší. Zda se vůbec koná. Ano, to byl můj případ; o večerech Na Sboře jsem se dozvěděl zcela náhodně, když jsem šel z autobusu a měl jsem tolik času, že jsem prohlížel nástěnky před ním. Vcelku mě to zamrzelo, vzhledem k tomu, že jsem později zjistil, jak zajímavá akce to je. Pro vás, co stále úspěšně míváte inserční a reklamní plochy, bych chtěl tu velkou neznámou objasnit.

Večery Na Sboře se konají každý měsíc ve večerních hodinách v domě Na Sboře. Tedy v domě, kde se narodil a působil turnovský rodák Antonín Marek (po něm se jmenuje místní knihovna, jak jsem taky pak zjistil). Večery si dávají za cíl přiblížit veřejnosti životy a dílo známých i zapomenutých turnovských rodáků, kteří se pohybovali hlavně v literární sféře. Jedná se o přednášky historiků na dané téma k určitému spisovateli nebo spisovatelce – případně jiné osobě, turnovskému rodákovi pohybuujícímu se na kulturním poli. Večer, na kterém jsem byl já, mě velmi oslovil, o Abigail Horákové se dalo dozvědět tolik věcí, které bych sám hledal těžko. Vedle klasického vyličení života dostaly prostor i zajímavosti a povaha tehdejší doby – samozřejmě hlavně v Turnově. Vše bylo podáno zajímavě a samozřejmě to lze použít i jako dobrý zdroj informací pro případné pozdější zaobírání se literaturou. Příštím tématem bude mecenáš Jan Skála. Večery po mé zkušenosti musím doporučit, příští se bude konat 8. března zase ve večerních hodinách v domě Na Sboře. Více najdete na několika důmyslně rozmístěných informačních tabulích nejen v naší škole.

Vojtěch Franců, 3.A

Z tvorby studentů

Osudová láska

Můj mozek se mi z něho hroutí,
scvrknul se na mozek kohoutí.
Miluji ho, nevím proč,
asi jen pro slepičí kvoč.
Ptáte se asi, jak se jmenuje, co je zač,
jmenuje se počítač.
Láska to na první pohled byla,
moc jsem se mu zalíbila.
Buňky se mi zbláznily v celém těle,
sedím u něj dny a noci, ne, já nejsem tele!
Zadek mě z toho sezení bolí moc,
potřebuji s tou závislostí pomoci.
Mám od něho rudé oči,
hlava se mi z něho točí.
Už se od něj nemůžu ani hnout,
bohužel mu musím kabely přestříhnout.
Veronika Slámová, 1.A

Nádraží

„Auuu, sakra...“ zaklel. Dneska se už počtvrtý málem spálil o zapalovač. Možná, že to znamená, že by neměl kouřit, ale na to teď nemyslel. Za pár vteřin už spokojeně bafal a dával nočním cestujícím nepříjemné kouřové signály. Po kolejišti, dříve tak rušném, nyní nejel ani jediný vlak. Ani jeden. A zrovna teď, když tolik moc chce domů. Už se těší, až si doma dá pěkně nohy nahoru a třeba i něco dobrého na zub, třeba i zkoukne nějaký ten film... Stejně ho ale něco tížilo. Pomalu dokouřoval. Cigareta dopadla do kolejiště, chvíli doutnala a pak zhasla.

„A dobrý večer, pane Dvořák.“

- Ruku líbám.
- Vás už jsem neviděla... To je letos jablek, co?
- To teda... Ani to nestačím sbírat.
- Ale je to radost, vloni zase nebylo nic....
- To ano, madam...

- No nic pospíchám, už na mne čeká manžel.

- A jistě, chápu... Šťastnou cestu, utíkejte!

Pochopil, ale neznal

A ten vlak nikde! Vždyť ale, proč na něj vlastně čeká? Jde přece jen o to, aby vlak zastavil, on něco odmávnul a zkontroloval...

Proč to kruci nezkontroluje třeba ten strojevůdce...

„S těma dvouma dětma a ženou... “ napadlo ho...

Plechová trouba hlásí zpoždění. Bude to dlouhej večer. Připraví si druhou cigaretu, z naftalinem provoněného pláště vyndá zapalovač. Kouří a přemýšlí o těch nesesbíranejch jabkách na dvoře. O nájmu a o svý vysněný manželce, ta by mu jistě připravila ráno aspoň slabý rukavice...

Je mu už strašlivá zima...

Vlak přijíždí. Se škvíknutím zabrzdí a noční cestující nervózně míjejí zasněného průvodčího, s třetí cigaretou v ruce. Povzdechne si. Vleze do vlaku. Vše prohlídne, jak má uloženo, a pak se stane něco, co se nemělo stát, co se neděje každý den znovu a znovu... Ten vlak se rozjel. Bez strojevůdce, jen s tím silným kuřákem. Jen dál! Dál za šestou láskou na věky věků! Pryč od těch nesesbíranejch jablek, od týdle pitomý práce a od všeho. A kuřák se ani nebrání... Vyhozená nádražácká čapka pomalu krouží vzduchem za ujíždějícím, za čtyřma láskama až do smrti, za velkou supící a zuřivou lokomotivou jménem život.

Vojtěch Franců, 3.A

Český ráj

Nejstarší chráněná krajinná oblast v České republice, spousta krásných památek, významné kulturní i přírodní bohatství... Ano, to je Český ráj, vyhledávaný cíl turistů, ideální na procházky i delší výlety.

Mně se však dlouho vybavovalo něco úplně jiného, snad ani ne tak radostného. Zkrátka a dobře, když jsem byl malej kluk, rodiče mě často brávali do Českého ráje na výlety, do skal i na zámky. No, ale jak už to bývá, ne vždy jsme my děti úplně svorné s přáními a žádostmi rodičů a častokráte i dost hlasitě odporujeme. Já nebyl jiný. Kdykoliv byl na blízku nějaký ten

víkend a my se měli někam vypravit, protestoval jsem tak asi tři dny dopředu, abych poukázal, spíš než na moji nechuť cestovat, že jsem taky „tady“. Moje nechuť však nebyla jen tak ledajaká, každou památku jsem měl spojenou i s událostí, která často přinesla rozbité koleno, zlomenou ruku, bolest břicha, hlavy a jednou i srdce... Totiž, vypravili jsme se na zámek Sychrov, kde prováděla moc pěkná průvodkyně. Ještě dlouho po odchodu ze zámku mi pak maminka vysvětlovala, že mně je pět a jí dvacet a že bych asi nikdy jejího srdce nedobyl. Nehledě na to, že byla očividně zadaná, neboť jakýsi muž, zřejmě přítel, na mne po celou dobu prohlídky podivně koukal. Ano, i mne mohou potkat takové rány osudu... Tato a mnohé další příhody mi pak v hlavě vytvořily podivný zmatek a já pak, když se řeklo Kost, neměl na mysli jedinečný hrad s unikátní věží, ale krutý liják, který nás stihl cestou zpátky. Plakánek pak nemusel nikdo ani dlouze vyslovovat. Vyvrtnutý kotník v šesti letech se prostě bez slz neobešel. Na Hrubém Rohozci jsem se tak bouchl do hlavy, že mi skoro narostl roh a na Troskách jsem málem spadl z babyčky, která mne vcelku odvážně nesla na Babu.

Výlety opravdu nebyly nic příjemného. To už je ovšem pořádně dávno. Postupně se mi vše v hlavě ještě více pomotalo a změnilo, myslím, že k lepšímu. Dnes jsem totiž rodičům vděčný za to, co pro mne dělali, a když se sem tam vydáme na nějaký ten výlet do Českého ráje, už se mi nevybaví ty nešťastné hříčky osudu a ani tolik neprotestuji. Vybaví se mi pouze krásná příroda, zámky, hrady, skály, slavná minulost a sychrovská průvodkyně.

Vojtěch Franců, 3.A